Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

11. června 2026*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Insolvenční řízení – Nařízení (EU) 2015/848 – Článek 3 odst. 1 – Mezinárodní příslušnost – Článek 6 odst. 1 – Žaloba přímo vyplývající z insolvenčního řízení a úzce s ním související – Výlučná příslušnost soudů členského státu, na jehož území bylo insolvenční řízení zahájeno“

Ve věci C-292/25,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Landesgericht Linz (Zemský soud v Linci, Rakousko) ze dne 8. dubna 2025, došlým Soudnímu dvoru dne 18. dubna 2025, v řízení

shopping24 Gesellschaft für multimediale Anwendung

proti

SR, insolvenčnímu správci společnosti Sportgigant Lindpointner GmbH,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení: F. Schalin, předseda senátu, K. Jürimäe (zpravodajka), předsedkyně druhého senátu, a Z. Csehi, soudce,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

– za Evropskou komisi: B. Ernst a S. Noë, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 6 a 18 a čl. 32 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení (Úř. věst. 2015, L 141, s. 19, a oprava Úř. věst. L, 2026/90283).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností shopping24 Gesellschaft für multimediale Anwendung (dále jen „společnost shopping24“), která má sídlo v Německu, a SR, který je insolvenčním správcem společnosti Sportgigant Lindpointner GmbH (dále jen „společnost Sportgigant“), jež má sídlo v Rakousku, ve věci žaloby znějící na určení pohledávky za účelem jejího přihlášení v insolvenčním řízení zahájeném v Rakousku proti společnosti Sportgigant.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení (ES) č. 1346/2000

3 Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. 2000, L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191) bylo s účinností od 26. června 2017 zrušeno a nahrazeno nařízením 2015/848.

4 Bod 6 odůvodnění nařízení č. 1346/2000 zněl:

„V souladu se zásadou proporcionality se toto nařízení omezuje na ustanovení, která upravují příslušnost pro zahájení úpadkových řízení a rozhodnutí, která jsou učiněna přímo na základě úpadkových řízení a s takovými řízeními úzce souvisí. […]“

5 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanovil:

„Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení úpadkového řízení. V případě společnosti nebo právnické osoby se za místo, kde jsou soustředěny hlavní zájmy, považuje sídlo, pokud není prokázán opak.“

Nařízení (EU) č. 1215/2012

6 Článek 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1) v odstavci 1 a v odst. 2 písm. b) stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta jure imperii*).

2. Toto nařízení se nevztahuje na:

[…]

b) insolvenční řízení a podobná řízení“.

Nařízení 2015/848

7 Body 3, 5 až 8 a 35 odůvodnění nařízení 2015/848 uvádějí:

„(3) Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje, aby přeshraniční insolvenční řízení probíhala účinně a rychle. Toto nařízení je třeba přijmout z důvodů dosažení tohoto cíle, který spadá do oblasti soudní spolupráce v občanských věcech ve smyslu článku 81 [SFEU].

[…]

(5) Pro řádné fungování vnitřního trhu je nezbytné vyhnout se podnětům, které motivují strany k převodům majetku nebo soudních řízení z jednoho členského státu do druhého za účelem získání výhodnějšího sudiště na úkor společného zájmu věřitelů (tzv. ‚forum shopping‘).

(6) Toto nařízení by mělo obsahovat ustanovení, která upravují příslušnost pro zahájení insolvenčních řízení a řízení, která z insolvenčních řízení přímo vyplývají a úzce s nimi souvisejí. […]

(7) Insolvenční řízení a podobná řízení [a žaloby s nimi související] jsou vyňata [vyňaty] z působnosti nařízení [č. 1215/2012]. Na tato řízení by se mělo vztahovat toto nařízení. Výklad tohoto nařízení by měl v největší možné míře vyloučit případné právní mezery mezi těmito dvěma nástroji. Pouhá skutečnost, že určitý vnitrostátní postup není uveden v příloze A tohoto nařízení, by však neměla znamenat, že se na něj vztahuje nařízení [č. 1215/2012].

(8) K dosažení cíle zvýšení účinnosti a zrychlení insolvenčních řízení s přeshraničním dopadem je nezbytné a vhodné, aby ustanovení o příslušnosti, uznávání a rozhodném právu v této oblasti byla obsažena v právním aktu Unie, který je závazný a přímo použitelný v členských státech.

[…]

(35) Soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení, by měly být rovněž příslušné pro žaloby, které z insolvenčního řízení přímo vyplývají a úzce s ním souvisejí. Tyto žaloby by měly zahrnovat zamezovací žaloby proti žalovaným v jiných členských státech a žaloby týkající se závazků, které vznikají v průběhu insolvenčního řízení, jako je například záloha na náklady řízení. Naopak žaloby na plnění závazků vyplývajících ze smlouvy, kterou dlužník uzavřel před zahájením řízení, z insolvenčního řízení přímo nevyplývají. Pokud taková žaloba souvisí s jinou žalobou založenou na obecném občanském a obchodním právu, měl by mít insolvenční správce možnost podat obě žaloby k soudu bydliště žalovaného, považuje-li tento postup za účelnější. Může tomu tak být například, pokud si insolvenční správce přeje spojit žalobu o odpovědnosti za škodu na členy vrcholného managementu společnosti na základě insolvenčního práva s žalobou založenou na právu společností nebo obecné odpovědnosti za škodu.“

8 Článek 3 tohoto nařízení, nadepsaný „Mezinárodní příslušnost“, v odstavci 1 prvním pododstavci stanoví:

„Soudy členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, jsou příslušné k zahájení insolvenčního řízení (‚hlavní insolvenční řízení‘). Místem, kde jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, je místo, ze kterého dlužník své zájmy pravidelně spravuje a které je zjistitelné třetími osobami.“

9 Článek 6 uvedeného nařízení, nadepsaný „Příslušnost pro projednání žalob přímo vyplývajících z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejících“, stanoví:

„1. Soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení podle článku 3, jsou příslušné pro projednání žalob, které přímo vyplývají z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejí, jako jsou například zamezovací žaloby.

2. Pokud žaloba uvedená v odstavci 1 souvisí se žalobou v občanských a obchodních věcech proti stejnému žalovanému, může insolvenční správce podat obě žaloby k soudům v členském státě, na jehož území má žalovaný bydliště, nebo je-li podávána žaloba na několik žalovaných, k soudům členského státu, na jehož území má bydliště kterýkoliv z nich, jsou-li dané soudy příslušné podle nařízení [č. 1215/2012].

[…]“

10 Článek 18 nařízení 2015/848, nadepsaný „Účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení“, stanoví:

„Účinky insolvenčního řízení na probíhající soudní nebo rozhodčí řízení, která se týkají majetku nebo práva náležejících do majetkové podstaty dlužníka, se řídí výlučně právem členského státu, ve kterém se probíhající soudní řízení koná nebo ve kterém má sídlo rozhodčí soud.“

11 Článek 32 tohoto nařízení, nadepsaný „Uznávání a vykonatelnost jiných rozhodnutí“, v odstavci 2 stanoví:

„Uznávání a výkon rozhodnutí jiných než uvedených v odstavci 1 tohoto článku se řídí nařízením [č. 1215/2012], je-li použitelné.“

Rakouské právo

12 Ustanovení § 110 odst. 1 Insolvenzordnung (insolvenční řád) ze dne 11. prosince 1914 (RGBl. 337/1914) stanoví:

„Věřitelé, jejichž pohledávky jsou sporné z hlediska jejich správnosti nebo pořadí, se mohou jejich určení, lze-li zahájit sporné řízení, domáhat žalobou směřující proti všem osobám, které pohledávky popírají (§ 14 občanského soudního řádu). […]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

13 Dne 27. března 2024 podala společnost shopping24 k Landgericht Hamburg (Zemský soud v Hamburku, Německo) žalobu proti společnosti Sportgigant, kterou se domáhala zaplacení pohledávky ve výši 56 829,84 eura z titulu neuhrazených faktur, jakož i úroků a nákladů vzniklých před zahájením soudního řízení ve výši 1 804,90 eura.

14 Rozhodnutím ze dne 17. září 2024 zahájil Landesgericht Linz (Zemský soud v Linci, Rakousko), který je předkládajícím soudem, insolvenční řízení proti společnosti Sportgigant.

15 V důsledku zahájení uvedeného insolvenčního řízení bylo řízení probíhající u Landgericht Hamburg (Zemský soud v Hamburku) přerušeno. Od té doby nebylo posledně uvedené řízení obnoveno ani pravomocně ukončeno.

16 Dne 19. prosince 2024 podala společnost shopping24 k předkládajícímu soudu „žalobu na určení pohledávky“ proti SR jakožto insolvenčnímu správci společnosti Sportgigant. Touto žalobou se domáhala, aby byla ve vztahu k insolvenčnímu správci a věřitelům jako celku určena existence pohledávky za účelem jejího přihlášení v insolvenčním řízení. Tato pohledávka ve výši 74 106,16 eura zahrnuje jistinu ve výši 56 829,84 eura z titulu neuhrazených faktur, navýšenou o úroky, náklady vzniklé před zahájením soudního řízení a náklady související s řízením zahájeným před Landgericht Hamburg (Zemský soud v Hamburku).

17 Předkládající soud uvádí, že jak podle německého, tak podle rakouského práva vede zahájení insolvenčního řízení k přerušení probíhajících občanskoprávních řízení. Upřesňuje, že pokud věřitel přihlásí svou pohledávku a tato pohledávka je popřena, je přerušené řízení obnoveno a přizpůsobeno požadavkům insolvenčního řízení. Vzhledem k podobnostem mezi těmito dvěma právními řády má předkládající soud za to, že žaloba na zaplacení podaná v Německu a žaloba na určení pohledávky, která byla u předkládajícího soudu podána později, sledují stejný cíl a týkají se téhož nároku.

18 Za těchto podmínek považuje uvedený soud za nezbytné před meritorním posouzením určit, zda je pokračování řízení týkajícího se žaloby, která k němu byla podána, v rozporu s procesní námitkou vycházející z nedostatku mezinárodní příslušnosti nebo z překážky věci zahájené.

19 V této souvislosti se předkládající soud s ohledem na článek 6 nařízení 2015/848 a rozsudek ze dne 18. září 2019, Riel (C-47/18, EU:C:2019:754), nejprve táže, zda mezinárodní příslušnost pro rozhodnutí o uvedené žalobě náleží německým, nebo rakouským soudům.

20 Pro případ, že by tato příslušnost náležela německým soudům, se předkládající soud dále táže, zda je s ohledem na čl. 32 odst. 2 tohoto nařízení povinen v insolvenčním řízení zahájeném v Rakousku uznat rozhodnutí, které Landgericht Hamburg (Zemský soud v Hamburku) vydá ohledně určení dotčené pohledávky.

21 Konečně v případě kladné odpovědi se předkládající soud táže, zda existuje překážka věci zahájené a zda brání tomu, aby projednal žalobu na určení pohledávky, která k němu byla podána.

22 Za těchto okolností se Landesgericht Linz (Zemský soud v Linci) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být článek 6 nařízení 2015/848 vykládán v tom smyslu, že v případě insolvenčního řízení probíhajícího v Rakousku je Rakouská republika výlučně příslušná pro projednání žaloby na určení pohledávky podle rakouského práva i tehdy, pokud v okamžiku zahájení tohoto insolvenčního řízení již v Německu probíhá řízení o žalobě týkající se téhož nároku a v tomto řízení lze – podle německého práva – pokračovat v podobě řízení o žalobě na určení pohledávky, a cílem tohoto řízení tedy je (závazné) určení pohledávky ve vztahu k insolvenčnímu správci a věřitelům jako celku za účelem jejího přihlášení v rámci insolvenčního řízení?

2) [Je-li odpověď na první otázku záporná, m]usí být čl. 32 odst. 2 nařízení 2015/848 vykládán v tom smyslu, že v insolvenčním řízení probíhajícím v Rakousku je třeba uznat výsledek řízení, v němž bylo v Německu pokračováno v podobě řízení o žalobě na určení pohledávky, jehož cílem je (závazné) určení pohledávky ve vztahu k insolvenčnímu správci a věřitelům jako celku za účelem jejího přihlášení v rámci insolvenčního řízení, s tím důsledkem, že je (není) určena existence a výše pohledávky?

3) [Je-li odpověď na druhou otázku kladná, m]usí být článek 18 nařízení 2015/848 vykládán v tom smyslu, že vedení řízení o žalobě na určení pohledávky podle rakouského práva brání překážka věci zahájené, pokud v Německu probíhá řízení o žalobě týkající se téhož nároku, ve kterém lze – podle německého práva – pokračovat v podobě řízení o žalobě na určení pohledávky, a jehož cílem je tedy (závazné) určení existence (insolvenční) pohledávky ve vztahu k insolvenčnímu správci a věřitelům jako celku za účelem jejího přihlášení v rámci insolvenčního řízení?“

K otázkám

K první otázce

23 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 6 odst. 1 nařízení 2015/848 musí být vykládán v tom smyslu, že soudy členského státu, ve kterém bylo zahájeno insolvenční řízení, mají výlučnou příslušnost pro projednání žaloby na určení pohledávky za účelem jejího přihlášení v tomto insolvenčním řízení, i když ke dni zahájení uvedeného řízení již byla u soudů jiného členského státu projednávána žaloba týkající se téhož nároku.

24 Úvodem je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora platí, že nařízením 2015/848 bylo zrušeno a nahrazeno nařízení č. 1346/2000, a výklad ustanovení posledně uvedeného nařízení podaný Soudním dvorem proto platí i pro ustanovení prvně uvedeného nařízení, lze-li tato ustanovení považovat za rovnocenná (rozsudek ze dne 18. dubna 2024, Luis Carlos a další, C-765/22 a C-772/22, EU:C:2024:331, bod 49).

25 V první řadě je třeba zdůraznit, že čl. 3 odst. 1 nařízení 2015/848 přiznává soudům členského státu, na jehož území jsou soustředěny hlavní zájmy dlužníka, výlučnou příslušnost k zahájení hlavního insolvenčního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. března 2022, Galapagos BidCo., C-723/20, EU:C:2022:209, bod 30 a citovaná judikatura).

26 Podle čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení jsou soudy členského státu, na jehož území bylo zahájeno insolvenční řízení podle tohoto článku 3, příslušné pro projednání žalob, které přímo vyplývají z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejí.

27 I když čl. 6 odst. 1 uvedeného nařízení neodpovídá žádnému ustanovení nařízení č. 1346/2000, nic to nemění na tom, že kodifikuje pravidlo pro určení mezinárodní příslušnosti, které vyplývá z judikatury Soudního dvora týkající se výkladu čl. 3 odst. 1 posledně uvedeného nařízení, zejména z rozsudku ze dne 12. února 2009, Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83, bod 21), a že doslovně přebírá obě kritéria, která již byla obsažena v šestém bodě odůvodnění uvedeného nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. února 2019, NK, C-535/17, EU:C:2019:96, bod 27, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2024, Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, bod 35).

28 Podle judikatury Soudního dvora jsou tato dvě kritéria kumulativní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. prosince 2019, Tiger a další, C-493/18, EU:C:2019:1046, bod 26).

29 Pokud jde o první kritérium, které se týká otázky, zda žaloba přímo vyplývá z insolvenčního řízení, určující skutečností pro účely rozhodnutí, do které oblasti tato žaloba spadá, není její procesní kontext, nýbrž její právní základ. Je tedy třeba zkoumat, zda právo nebo povinnost, které jsou základem uvedené žaloby, plynou z obecných pravidel občanského nebo obchodního práva, anebo z odchylných pravidel, která jsou specifická pro insolvenční řízení (rozsudek ze dne 4. prosince 2019, Tiger a další, C-493/18, EU:C:2019:1046, bod 27 a citovaná judikatura).

30 Pokud jde o druhé kritérium, které se týká úzkého vztahu mezi žalobou a insolvenčním řízením, pro rozhodnutí, zda uvedená žaloba spadá do mezinárodní příslušnosti soudů členského státu, na jehož území bylo insolvenční řízení zahájeno, je určující intenzita vztahu mezi touto žalobou a insolvenčním řízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. prosince 2019, Tiger a další, C-493/18, EU:C:2019:1046, bod 28 a citovaná judikatura).

31 Soudní dvůr již mimoto rozhodl, že taková žaloba na určení pohledávek za účelem jejich přihlášení v insolvenčním řízení, jako je žaloba podle § 110 rakouského insolvenčního řádu, splňuje obě kumulativní kritéria uvedená v bodech 28 až 30 tohoto rozsudku. Taková žaloba je totiž součástí právních předpisů v oblasti insolvenčního řízení a v rámci insolvenčního řízení ji mohou podat věřitelé, kteří jsou účastníky tohoto řízení, v případě sporu ohledně správnosti nebo pořadí pohledávek přihlášených těmito věřiteli (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. září 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754, body 37 a 38).

32 Taková žaloba tudíž podle čl. 6 odst. 1 nařízení 2015/848 spadá do mezinárodní příslušnosti soudů členského státu, ve kterém bylo insolvenční řízení zahájeno.

33 Aby byla předkládajícímu soudu poskytnuta úplná odpověď, je třeba dále určit, zda má mezinárodní příslušnost stanovená v tomto ustanovení pro projednání žaloby, která přímo vyplývá z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisí, výlučnou povahu.

34 V tomto ohledu je třeba uvést, že bod 7 odůvodnění nařízení 2015/848 upřesňuje, že insolvenční řízení a podobná řízení jsou vyňata z působnosti nařízení č. 1215/2012. Dále je třeba poznamenat, že podle čl. 1 odst. 2 písm. b) posledně uvedeného nařízení se toto nařízení nevztahuje na „insolvenční řízení a podobná řízení“. Podle judikatury Soudního dvora posledně uvedené ustanovení vylučuje z působnosti nařízení č. 1215/2012 pouze žaloby, které přímo vyplývají z insolvenčního řízení a které s ním úzce souvisejí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, body 28 až 30).

35 Nařízení č. 1215/2012 a nařízení 2015/848 musí být vykládána tak, aby se zabránilo jakémukoli překrývání právních pravidel, která jsou v těchto aktech obsažena, a jakémukoliv právnímu vakuu. Žaloby, které jsou podle čl. 1 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1215/2012 vyňaty z působnosti tohoto nařízení, spadají do působnosti nařízení 2015/848. Nařízení č. 1215/2012 se pak symetricky vztahuje na žaloby, které nespadají do působnosti čl. 3 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 nařízení 2015/848 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, bod 29, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2024, Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, bod 32).

36 Působnost obou těchto nařízení je tedy jasně vymezena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, bod 31, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2024, Oilchart International, C-394/22, EU:C:2024:952, bod 34). Jak vyplývá z bodu 32 tohoto rozsudku, žaloba na určení pohledávek za účelem jejich přihlášení v rámci insolvenčního řízení spadá do působnosti nařízení 2015/848.

37 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 27 tohoto rozsudku, čl. 6 odst. 1 nařízení 2015/848 kodifikuje ve spojení s bodem 35 odůvodnění tohoto nařízení pravidlo pro určení mezinárodní příslušnosti, které vyplývá z judikatury Soudního dvora týkající se čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1346/2000. V kontextu posledně uvedeného nařízení Soudní dvůr rozhodl, že tato mezinárodní příslušnost má výlučnou povahu (rozsudek ze dne 14. listopadu 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, body 36 a 43).

38 Nařízení 2015/848 mimoto nestanoví žádné pravidlo pro určení mezinárodní příslušnosti, které by soudům jiného členského státu, než je členský stát, ve kterém bylo zahájeno insolvenční řízení, přiznávalo příslušnost pro projednání žalob na určení pohledávky za účelem jejího přihlášení v uvedeném řízení, pokud tyto žaloby přímo vyplývají z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisejí.

39 Ostatně výlučnost této mezinárodní příslušnosti, která se odráží v bodě 35 odůvodnění nařízení 2015/848, je v rámci tohoto nařízení vyloučena pouze v situaci výslovně uvedené v čl. 6 odst. 2 tohoto nařízení, kdy žaloba, která přímo vyplývá z insolvenčního řízení a úzce s ním souvisí, souvisí s jinou žalobou založenou na obecných ustanoveních občanského a obchodního práva, jak uvedl generální advokát N. Wahl ve svém stanovisku ve věci Wiemer & Trachte (C-296/17, EU:C:2018:515, body 66 a 67). Taková situace, kdy má insolvenční správce možnost podat obě žaloby k soudům členského státu, v němž má žalovaný bydliště, však nemá s okolnostmi sporu v původním řízení žádnou spojitost.

40 Kromě toho soustředění všech žalob přímo souvisejících s insolvencí podniku před soudy členského státu příslušného k zahájení insolvenčního řízení je v souladu s cílem zvýšení účinnosti a zrychlení insolvenčních řízení s mezinárodním dopadem, který je uveden v bodech 3 a 8 odůvodnění nařízení 2015/848 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, bod 22, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, bod 33).

41 Mimoto podle bodu 5 odůvodnění tohoto nařízení je pro řádné fungování vnitřního trhu nezbytné vyhnout se podnětům, které motivují strany k převodům majetku nebo soudních řízení z jednoho členského státu do druhého za účelem získání výhodnějšího sudiště (tzv. *forum shopping*).

42 Možnost, že by k projednání žalob podaných v různých členských státech a přímo souvisejících s insolvencí byly příslušné různé soudy, by přitom vedla k oslabení snahy dosáhnout takového cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2009, Seagon, C-339/07, EU:C:2009:83, bod 24, a rozsudek ze dne 14. listopadu 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, bod 35).

43 Z toho plyne, že mezinárodní příslušnost soudů členského státu, ve kterém bylo zahájeno insolvenční řízení, pro projednání žalob, které přímo vyplývají z uvedeného řízení a úzce s ním souvisejí, je výlučnou příslušností.

44 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo insolvenční řízení, o které se jedná v původním řízení, zahájeno v Rakousku, spadá taková žaloba, jako je žaloba podaná k předkládajícímu soudu, s výhradou ověření, která musí uvedený soud provést, do výlučné příslušnosti rakouských soudů.

45 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 6 odst. 1 nařízení 2015/848 musí být vykládán v tom smyslu, že soudy členského státu, ve kterém bylo zahájeno insolvenční řízení, mají výlučnou příslušnost pro projednání žaloby na určení pohledávky za účelem jejího přihlášení v tomto insolvenčním řízení, i když ke dni zahájení uvedeného řízení již byla u soudů jiného členského státu projednávána žaloba týkající se téhož nároku.

Ke druhé a třetí otázce

46 S ohledem na odpověď na první otázku není namístě na druhou a třetí otázku odpovídat.

K nákladům řízení

47 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

Článek 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/848 ze dne 20. května 2015 o insolvenčním řízení

musí být vykládán v tom smyslu, že

soudy členského státu, ve kterém bylo zahájeno insolvenční řízení, mají výlučnou příslušnost pro projednání žaloby na určení pohledávky za účelem jejího přihlášení v tomto insolvenčním řízení, i když ke dni zahájení uvedeného řízení již byla u soudů jiného členského státu projednávána žaloba týkající se téhož nároku.

Podpisy